CARBONINK PRODUCTS

Manufacturers of Typewriter and Pencil Carbon Papers, Typewriter Ribbons, Rubber-Stamp Pads Etc.

Podanur P. O.
Coimbatore District.

Welcome Speech by

Mr. G. D. NAIDU,

Adviser.

Reply by

Shri K. KAMARAJ NADAR,

Chief Minister, Government of Madras.

25th August, 1956.

CARBONINK PRODUCTS

Manufacturers of Typewriter and Pencil Carbon Papers, Typewriter Ribbons, Rubber-Stamp Pads Etc.

Podanur P. O.
Coimbatore District.

Welcome Speech by

Mr. G. D. NAIDU,

Adviser.

Reply by

Shri K. KAMARAJ NADAR,

Chief Minister, Government of Madras.

25th August, 1956.

INTRODUCTION.

For opening the "Carbonink Products" Mr. G. D. Naidu as adviser requested Mr. K. Kamaraj Nadar, Chief Minister of the Government of Madras, several times. Finally he agreed to open the Factory on 25th August, 1956.

There was a very big gathering in the premises of the factory which is situated at the 5th mile and 2nd furlong from Coimbatore on the Coimbatore Pollachi Road. All important businessmen and other distinguished visitors from Coimbatore and several places. The Director of Industries and Commerce and other important technically minded efficient gentlemen were also present.

The adviser Mr. G, D. Naidu delivered his speech for which the chief minister gave a reply in Tamil. Mr. C. Subbanna Gounder proposed Vote of Thanks in Tamil

CARBONINK
PRODUCTS
MDC 7905

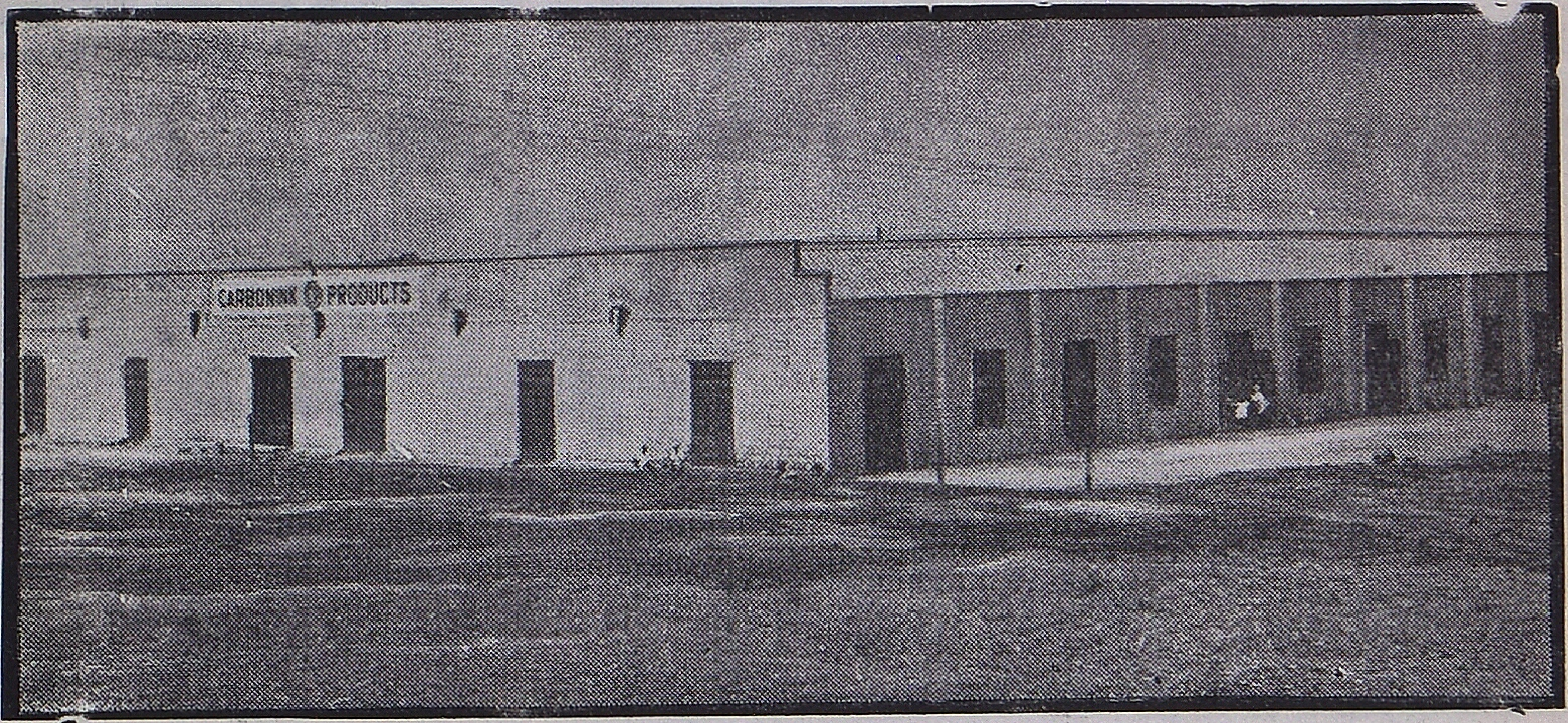
CARBONINK PRODUCTS

Speech by

Mr. G. D. Naidu

Dear Chief Minister and Friends,

In the very beginning I have to thank our Chief Minister Shri Kamaraj Nadar for kindly accepting my invitation to open the "Carbonink Products Factory" which is manufacturing several kinds of typewriter and pencil carbon papers, typewriter ribbons, rubber-stamp pads and similar other products. Of course this function is one that has intruded into other engagements I have with the Chief Minister during his present visit to "Gopal Bagh".

Amongst all my accidental foreign trips, I think the last trip is a most useful one. I had made contacts with some industrialists and selected and nearly finalised with them schemes to start some useful industries. For some reason I have decided not to start any industries as my own in the circumstances existing for the last one decade or so. Dr. Mohanty, the Planning Officer of Orissa Government,

Mr. P. Govinda Menon, Director of Small-scale Industries Board (Central) Madras and Dr. V. K. John, M. L. C., Bar-at-Law of Madras wrote to me while I was in the western countries to help them in starting some industries. Shri B. Gopala Reddi, the Chief Minister of Andhra and Shri Kala Venkatarao, the Minister for Industries of Andhra State also asked me to help them in starting some industries. Therefore I had to spend much of my time in selecting schemes and plane for the same. After arriving here, the old memories and previous experiences in such activities relating to the starting of new industries discouraged me from pushing on with the idea. But when I met our ministers like Shri T. T. Krishnamachari, Shri Kamaraj Nadar, Shri C. Subramaniam and Shri M. Bakthavatsalam, they gave me much encouragement and enthusiasm, which made me to go ahead again with industries more vigorously. When I sent to the Madras Government, a scheme, which will be more useful and other proposals to start several more industries in our country, I did not get any definite reply for a long time. However one day I met Mr. Kamaraj Nadar and discussed with him about my schemes. He said that he would come to "Gopal Bagh", see personally and discuss leisurely by fixing a day without

any other engagements. On account of his other urgent engagements, he had to postpone the visit more than 3 times.

In the meanwhile, one day my friend Shri C. Subbana Gounder, came to ask me for some advice in connection with his licence for starting a cotton mill in his place. I advised him that so many people have already started cotton mills and asked him why he should not go in for some other new industries on a small-scale. I asked him how about the finance for constructing the mill. He told me that he could manage about 3 lakhs by himself and the balance is to be met by partners and share-holders and from other sources. Then I suggested that instead of taking such heavy responsibilities, with partners and share-holders, in starting a mill, he could start some industries on a small-scale within his means. He reluctantly agreed, though he had an intensive desire to start a cotton mill, because he is himself a cotton-grower and his sons have started a ginning factory. Then I suggested that some industries such as manufacture of radiators, radios, razor blades, automobile parts etc., can be started and told him that all these would take some time to get licences, machineries, skilled workmen and buildings. When we were discussing these matters, we learnt that this building

where we are now, was available to start this Carbon Products Factory.

On my further advice, Mr. Gounder with some other friends and myself went to sse the buildings, machines, the locality and other possible facilities for improvement. After seeing the building, Mr. Gounder thought that he could use the building for a spinning mill, while other friends thought that the machineries with some additional ones can be used for production of Carbon papers etc., with success. At that time these properties were in the hands of the Pandyan Insurance Co., Ltd., of Madurai. We learnt that on account of their other multifarious activities, they were not inclined to start this industry. So we decided to meet them and discuss with them about the transaction. So we met Mr. Cameron, the Director of the Pandyan Insurance Co., with Mr. Sundaram of Pandyan Bank Ltd., Madurai. He was very kind to us and he was glad to learn that the industry will be started and wanted to see it developed with great success. He agreed to our terms and we settled the transaction the same day.

Having heard about the transaction, some enthusiastic young friends wanted to

join in this venture and so they were given all facilities to start the working. They did all that they could by working day and night. Mr. S. Krishnan, who has a very good knowledge in this industry cooperated with them and took up all responsibilities to start this factory and earn a name. He completed the erection before the 20th of July and made everything ready to start the factory. At this juncture Mr. Gounder wanted me to approach on his behalf, our chief minister and request him to open this factory. Therefore I wanted to have this function also at the time of the chief minister's visit to "Gopal Bagh" in addition to his other engagements fixed up previously. In this way this came up in the midst of other engagements of the chief minister. Now we are very happy that he has accepted our invitation and has come for this function to declare this factory open.

Mr. C. Subbana Gounder asked me if I can give my full help and support as he does not know anything about this industry. I told him that we can work any industry with the help of men experienced in the line if we have a mind to do so. I promised that I would give him whatever help is possible from me without any hesitation.

Some friends, just to pull my legs, while some others in all seriousness asked me how Mr. Kamaraj Nadar agreed to come for this function, while I stood as a candidate in the Srivilliputtur constituency, where Mr. Kamaraj Nadar and others contested. I told them that partly to console the defeated candidate, Mr. Kamaraj Nadar has agreed to come and open this Factory and partly to demonstrate the magnanimity of the people of Tamilnad. But I have taken this in a different light. When one is defeated, I believe that the winner must serve the defeated. In that way, I am able to get him to participate in such activities and for starting industries like this. This one is only a nucleus. I expect he is going further and doing other wonders in industrial line, which I don't want to discuss now as you will come to know of them gradually in the near future. I am only sorry that there are still several friends who misunderstand what is election and what is cooperation in life. Some years back the meaning of election was different. If two candidates stood for one seat, both of them would fight not only in matters of election, but it would lead also to strong fight in the family affairs, the village affairs, town affairs and would even invade every corner until brothers, sisters, father, mother, sons, daughters, wife and

husband are separated one way or other. In real sense the election is a different affair. One stands for a seat only to be elected by the people and not to be elected according to the wishes of the standing individual. Even in those olden days when I stood as a candidate for a seat and one of my friends Mr. K. S. Ramaswami Gounder also stood for the same seat, we both went together to voters' houses, had our lunch together in their houses and we would both ask for votes. In Coimbatore town I stood as a candidate against C. S. Rathnasabapathi Mudaliar, the father of our city, Sir R. K. Shanmukham Chettiar, Shri V. C. Vellingiri Gounder, Shri T. A. Ramalingam Chettiar, Shri T. S. Avanashilingam Chettiar and some other friends. In this connection I want to mention one thing. If any one asks me "who are your friends?" I have nothing to say except that these people, against whom I stood in the elections, are my dearest friends. As a token of my friendship, though very small in amount, I have arranged some scholarships for domestic science students and automobile engineering students in the names of these friends in some schools and colleges in Madras, Tanjore, Srivilliputtur and Coimbatore.

As a token of such friendship with Mr. Nadar and other minister friends, I have to do something more to make their names stand out as a monument and not merely scholarships to be awarded in their names. I want to do something to remember them by associating their names with industry and industrial training. I have not yet come to a final decision as in what way it is to be carried out. Before I discuss with our chief guest, I don't want to say in what way this will be possible.

I have to say why I have again come forward to promote industries at this time, while I had almost given up my idea on account of numerous obstacles.

Whenever I met Mr. T. T. Krishnamachari, he told me that he would give licence for starting any useful industry in India, while the previous ministers did not care for any number of applications made by me. Shri C. Subramaniam, our finance minister, promised that he would have no hesitation to help any useful industry here. Of course, Mr. Kamaraj Nadar also mentioned that he would support everything towards the development of industries and agriculture if approved by Shri M. Bakthavatsalam and Shri C. Subramaniam. It is this impetus that had given me courage to work hard.

After I returned from my western tour, I sent a scheme to the minister for industries but he left on foreign tour before he decided anything about the schemes. On his return from his tour in Switzerland, Germany and England, he has acquired more knowledge in industrial organizations and labour problems. In a recent speech given at the "President Hall" at a tea-party given by Mr. A. Senapathi, M. L. A., Mr. Bakthavatsalam insisted on people taking part in industrial activities more and more and cooperating with the government and labour.

There were so many routine obstacles here as well as in the centre a few years back in the matter of promoting any industry or industrial improvement in our Tamilnad, with some excuses or other stating that no money was available, no ready raw-materials, people were not coming forward and such other lame excuses. There were tremendous obstacles due to prejudice or want of understanding on the part of the Central Government or due to indifference of our State Government. Our Finance Minister Shri C. Subramaniam had openly expressed his idea with courage that Tamilnad is neglected by the planning commission. It is also true. At present, by the administration of Mr. T. T.

Krishnamachariar at the Centre, and by Shri Kamaraj Nadar, Shri C. Subramaniam and Shri M. Bhakthavatsalam in the State, all these obstacles have disappeared. Instead of obstacles, enthusiasm and keen interest have come into existence with the result that industries in our country are going to flourish.

But I think, now after the Centre's step-motherly treatment through the planning commission in the allotment of finance to the South as pointed out by the finance minister and after the introduction of Hindi by hydraulic pressure, the idea of separation of Tamilnad is increasing gradually and gathering momentum in some name, form or other. I hope the Central and State ministers will notice the signs of the time and find remedial measures before it takes an ugly turn as in Bombay, Calcutta, Ahmedabad and other places.

I am glad at present, the Madras State is by far in a better state of government in many respects then any other state government, except industrially in which our state unfortunately take the last place. I hope our ministers will before long bring our state to the forefront, atleast in a line with other states.

Some friends asked me what was the necessity for this factory and this function. It is true that it is not a very important industry, as we are more in need of agricultural development and allied industries and other engineering and chemical industries. Without the development of agriculture, we can't live as we used to. Without house and dress, we can't exist at all. But fortunately the climate in our part is not so bad as in other countries, where one cannot live in the extreme cold or in extreme heat, without proper dress and proper shelter respectively. Then in any place without proper transport, it is not also possible to develop anything. When such urgent needs are there, we can say we can pull on without carbon papers, typewriter ribbons and typewriters too. For governmental activities, for business and other transactions and in fact for proper administration purposes, these papers and ribbons have become one of bare necessity. But perhaps the people who are interested in Ambar Charka and such other schemes will say – "If there is no carbon paper, no typewriter and no typewriter ribbons, a greater number of young people can get employment, to write or to copy the records or documents". But our present generation with our present ministers at their head, are not prepared to

run anywhere in the reverse direction, while other countries in the world are going forward rapidly. Still, I have to blame even our present ministers for they have not yet fully opened their eyes in some respects. If I say something, I am sure they won't misunderstand me. Even with that risk, I want to say that the present mode of education is not only making the students a misfit for their jobs, but also they have been made lazy, the college girls and boys have been made weaklings as described by our Periyar as "Thevangus" and "Moonjoors". They have become indisciplined. They are also wasting the very valuable youth in such unsuited training.

Here what I want to say is that all these administrative systems were introduced several years back by the foreign government for their convenience of administration. But it has not yet been changed to suit the present day needs of life. I am glad to mention that our present ministers particularly the chief minister who had the boldness to change this old order with a view only to suit the times without caring for the old crude formalities and to do, start and work if anything is intended for the public benefit. You would have by now known of several instances,

where he has risen to the occasion. Therefore, I wish him to continue to be in the same position as now, in which he has pioneered to increase the industry in the south. Shri T. T. Krishnamachari is there in the centre to give a ready hand to start any industry here.

We saw in the report by Dr. Paul H. Appleby, an American expert on Public Administration that:-

> "Too much of the dynamism and imagination characterising the setting of objectives is smothered in procedures dominated by small thinking. Perhaps nowhere else have so many systematic barriers been erected to prevent the accomplishment of that which it has been determined should be done. Far too many persons in India, are reviewed by too many organs of the government in too detailed, too repetetive and too negative terms. The Home Ministry often is similarly negative and at the same time confined by some special rules, laws and constitutional provisions as well as by administrative conventions"......

These barriers have been wiped out in the centre by Shri T. T. Krishnamachari and in the Madras state by Shri Kamaraj Nadar.

It is also not out of place to mention that the present trend of general administration also is to be very much appreciated. For example I can say that during the old times it would take months to get a reply from the customs department or from the Import and Export controller for even trivial matters. Now we get a reply within 3 days and that too with proper instructions, whether it is from Cochin port or from Madras port. From the office of the Director of Industries and Commerce, it would take several months to say "Yes" or "No" for a loan application or for an Essentiality Certificate or for any other similar matter. Now those days have gone. We get immediate replies with instructions to go ahead in anything. There is no red-tapism that is governing these departments. We are indeed lucky in these respects.

Now, coming to this function, it has become so necessary at the present time that everyone must give whatever help he can for quick disposal of matters which is the urgent need of the country. Upto now these materials like carbon paper, typewriter ribbons etc., were imported from foreign countries for huge amounts involving foreign exchange. In India there are only 5 factories, of which this is one. Two are in Bombay, one in Calcutta and

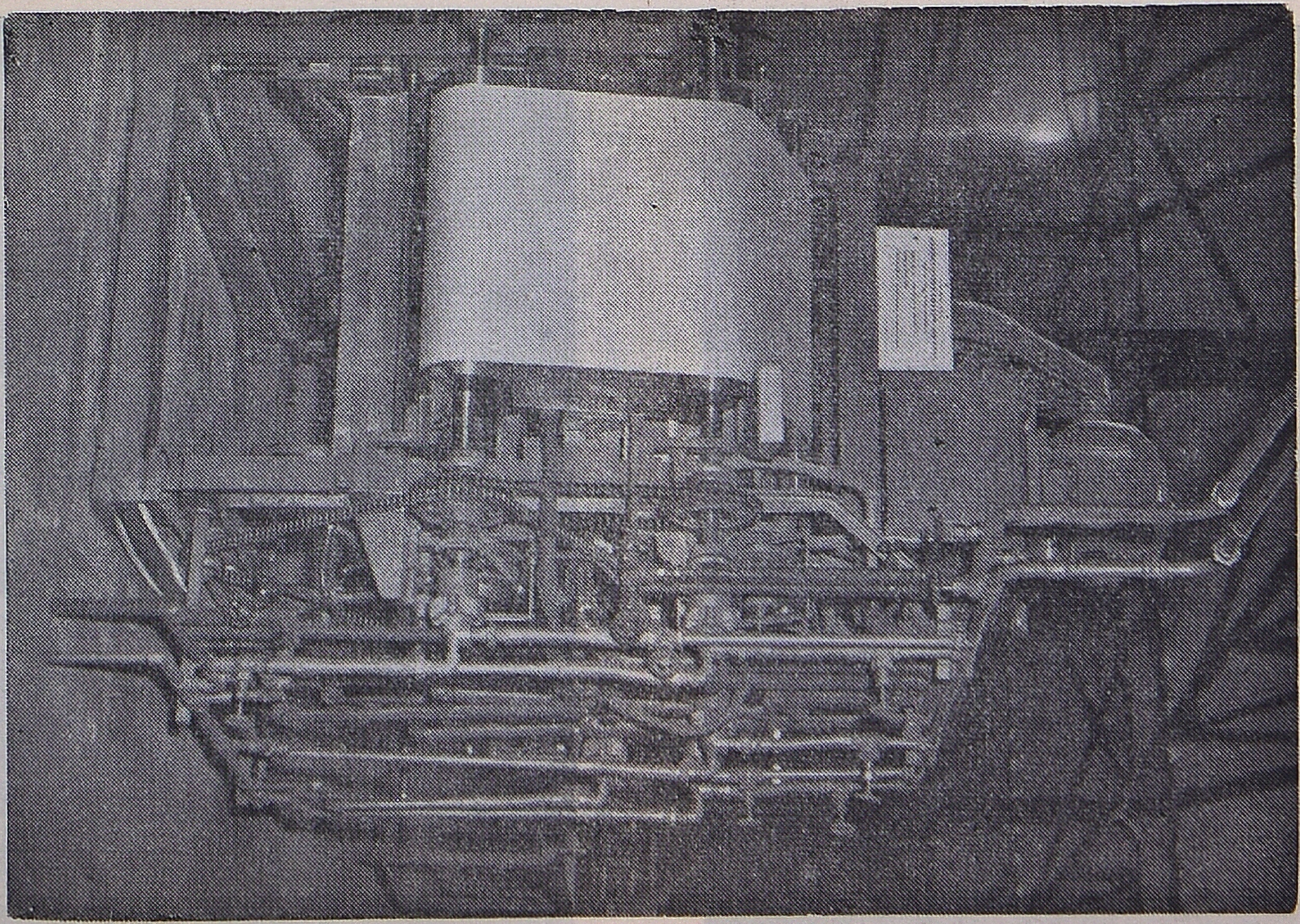

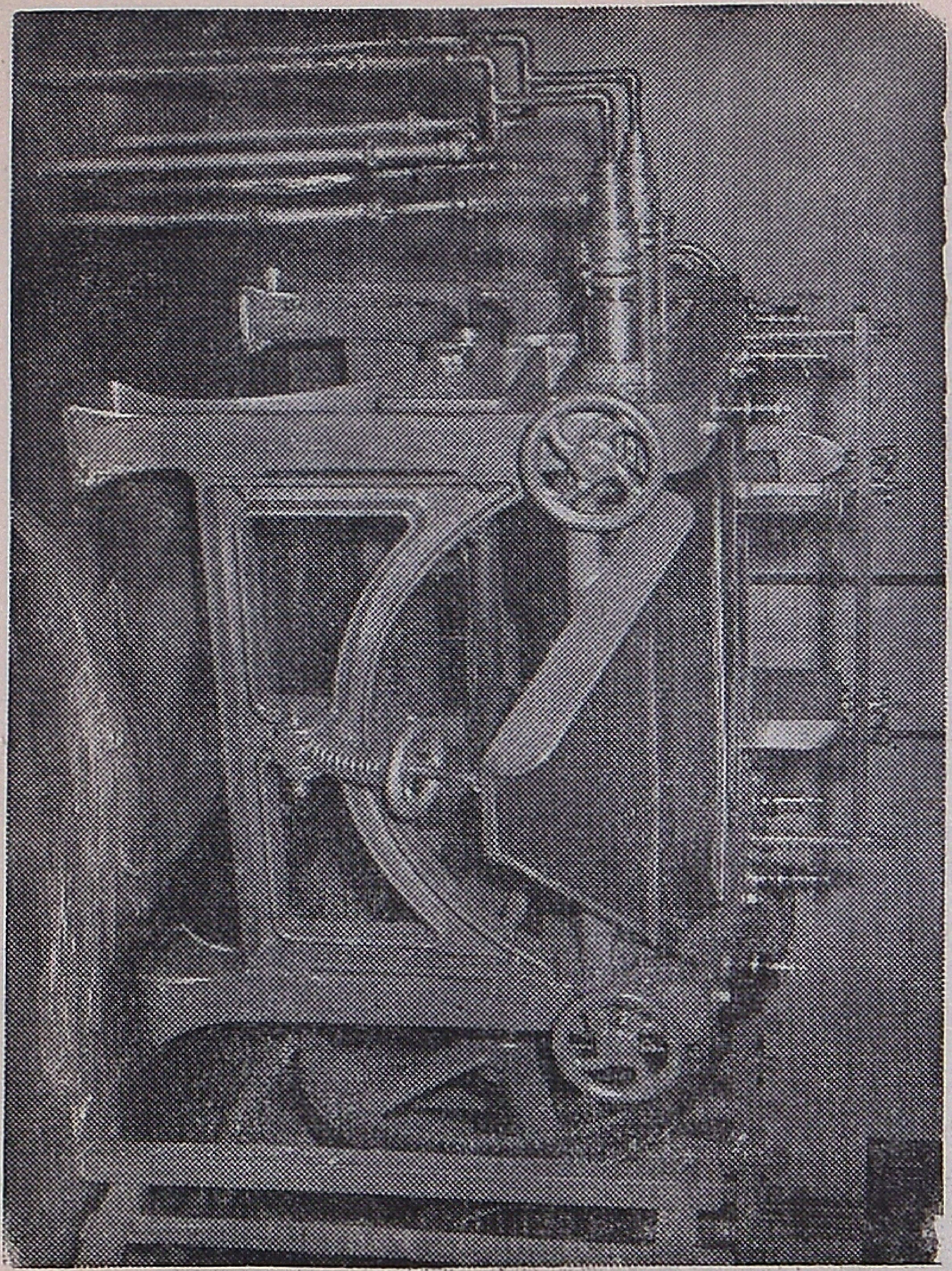
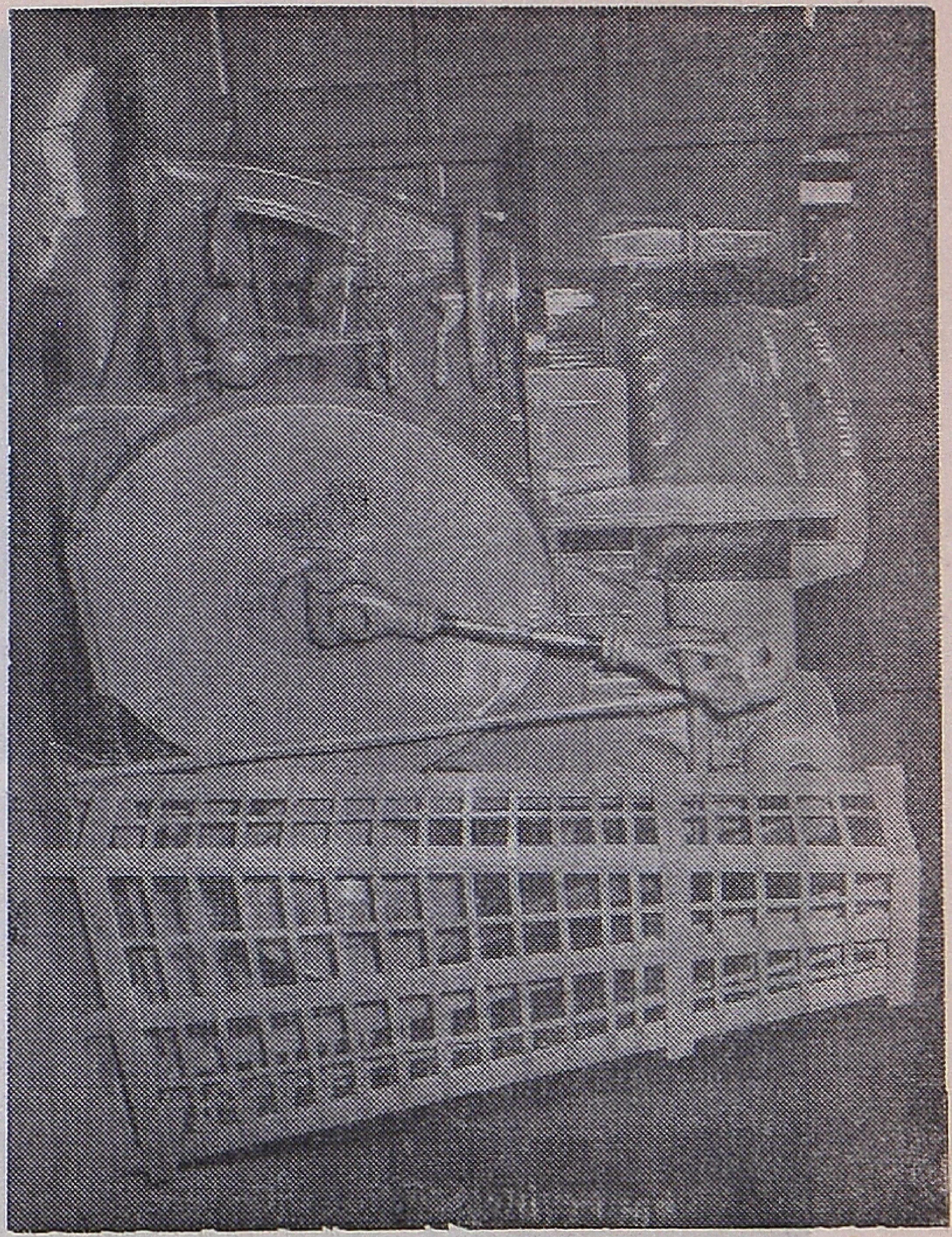

one is near Delhi. It is found that India consumes carbon papers valued at Rs. 55.32,750/- and ribbons valued at Rs. 39,00,000/-. The number of typewriters in use in India – popular makes – is 4,86,000 and the demand is expected to increase every year and some factories in India have started production of typewriters. This factory can produce in a year in single shift – carbon papers worth Rs. 16 lakhs and ribbons worth Rs. 5½ lakhs. Even then this production is not sufficient. Hence much more will have to be imported. I hope this factory will fill the gap. I want to say here something about the quality, cost and waste.

Recently some experiments were made in Radios. My ambition was, from the time of opening of the U. M. S. Radio Factory in 1941, to sell a radio set for Rs. 100/-. On account of several obstacles, my ambition was not fulfilled. Last year, 75 sets were made and sold at Rs. 100/- each, as a trial. Cabinets for these sets were made in ordinary deal wood or other local cheap timber. After one year, a card was sent to all purchasers asking if they had any complaints to make or noticed any drawbacks in the sets. There were only 3 complaints about some minor defects in the sets and a few remarks about

the cabinet, while in all other reports, there was very much appreciation about their satisfactory performance. After this remark, cabinets were made in three different models and were kept in the Coimbatore Exhibition – one model by deal wood, one by costly wood and another one a bigger size of costly wood. Though the price was Rs. 20 to 30 more for the same set, a large number of people wanted to buy the set with costly cabinets. From the date of the commencement of the sale of radio sets, upto the last date of the exhibition, I learn that more than 3000 orders were booked and most of the orders were booked for costlier cabinets, because the cabinent is attractive. Now my view is that the radio set is for hearing the programmes in clear perfect sound without any troubles. We need not go for costly wood as it is not for the purpose. Everyone will now agree with me in this respect that a quality set is wanted by one and all, but not a set with attractive cabinet with various colours and ornamental designs and shapes and with imperfect reception.

In the same way even for the products in this factory, the consumers and dealers insist on having attractive packing meterials with colour printing and glazed paper packing for carbon papers, and colour

printed tin containers or plastic containers for ribbons. My view is not to have any attractive, expensive colour advertisement using costly materials for packing purposes. The material for packing is meant only for safe transport purposes. But I insist on the quality of paper and the ribbon is to be very perfect and above the standard. This suggestion will be carried out and the quality will be maintained throughout to remove the slur on the Indian product, as at present several materials are manufactured in the beginning with quality, then day by day the quality is reduced and so every one wants to have the foreign products. This factory won't be a victim to that kind of slur.

I want to say why this factory is situated here:

We are hearing from every nook and corner of the village upto the capital city, from every politician and public man from everyone in services, about the foremost necessity of village development. Though the government is spending enormous amount on the new schemes according to the Five Year Plan, on account of very weak foundation and due to the way in which the execution of activities is proceeded with, the village development as

is now carried out is almost against the spirit, intention and plan. The government is opening many medical dispensaries for villages, but no patients are coming and no doctors are available. New schools are being opened, but very few children come to school and no teachers are available. Fine gardens and other lands are available for cultivation, but there are no labourers to work on the fields and no finance. New roads are opened to reach all villages, but there is no traffic to move on. Several social workers are visiting the interior villages explaining to villagers how to keep the houses and the slums clean, but no one is willing to live in the villages. Several model and training centres and schools are opened to work either in social line or on cottage and small-scale industries line, but no one is coming forward to avail of this opportunity. Though there is no famine for food-grains, the reason for the kind of famine which I have mentioned above is not traced. If it was found out, it ought to have been removed. But it is not yet done. In the Second Five Year Plan, the planning commission's eyes are opened to some degree. This we see from the way in which the schemes are drafted. They reveal that they are in the elementary class. Though very large funds are allotted, as I mentioned some time ago at a

party given to the members of the Federation of the Indian Chambers of Commerce at "Gopal Bagh" that public cannot get 100 per cent benefit for the amount spent as planned by the planning commission. If I explain all these elaborately, not only have we to spend much of our valuable time at present, but many of my friends amongst you, may misunderstand my contentions and say that I am accusing the government. Though I do not want to describs elaborately, I will try to mention one or two items very briefly. Any new industry whether big or small, any new institution, whether big or small, any new office, whether big or small, everything is allowed to crowd in the centre of the cities or in the suburbs of the cities instead of starting them 50 or 100 miles away from the cities and in the centre of a large number of villages. I would suggest that even the existing concerns should be shifted away from cities, so that the emigration of villagers to the cities, the already crowded places, can be reduced. The enormous expenses now made in the name of amenities for the enjoyment of a few people can also be reduced to a great extent. Even in such centres, instead of dispensaries and hospitals, which are heavy burdens financially and with less usefulness, we can very well open more health centres to give

training to the public to live in clean places, to select and use food in the proper way suitable to our habits, which will reduce the medical expenses. Instead of theoretical colleges being started in large numbers, leaving aside the research institutions for higher studies, if more number of training and industrial concerns, co-operating with cottage and small-scale industries with distribution and sales organizations, if opened in the centre of villages it will avoid unemployment to a great extent and it will be a real village development. No small-scale industry can thrive without mother industries in the centre. No mother or father industries will be economical without the help from cottage or small-scale industries. In the present system, in the plan or in the schemes of the Second Five Year Plan, there is no co-ordination of the industries or co-operation of industries. I do not want to go more elaborately into these.

When I have this strong idea in my mind, why should I advise Mr. Gounder to start a factory in this place? One of my agelong theories is that the present universities, hospitals and temples are to be demolished. I am giving lectures on this subject for the last 20 years. But last week, I signed in a memorandum presented

to the government by Coimbatore leaders demanding an university. Of course I did so under the influence and pressure of my friends. I was not able to resist them and so I signed. In the same way, the circumstances, time, finance, building, machineries, labour etc., made me to advise the starting of this factory in this place eventhough this is a suburb of the town.

In starting this factory I have to thank not only Mr. Subbana Gounder, who took my advice very sincerely, but also Mr. Ramakrishna Iyer of Pandyan Insurance Company Ltd., Coimbatore, Mr. Cameran, Director of Messrs. A. & F. Harvey Ltd., and Mr. Sundaram of Pandyan Bank Ltd.

I have to say a few words about labour. I understand there is a bill in the legislature that there should be one union for one industry. It is a very good start in the labour world. Until now; various political party leaders were intruding upon the smooth working of industries, creating troubles in some form or other, whether for good or for bad of the employers or the employees. Of course here in this place all the labourers upto now were working in several places, when different unions were in existence. When I called them in the

beginning, all of them volunteered and stated that they won't joint any union and they won't join any political party and all of them would work as members of one family without any difficulty any where. This concern has to thank Messrs. Krishna Menon, Ramanarayanan, Mahali Naicken, Rangaswami Naicken, Subramaniam, Senniyappan, Arumugam, Gopinathan, Murugaiyan, Raju and Sankaralingam.

There are now 20 textile mills springing up within an area of allround 10 miles from this town. There are more than 15 foundries and workshops within 5 miles of this town. I understand that several more are likely to come into existence soon. Instead of starting all these in this area, if one mill is started at Kinathukadavu, one at Kattampatti, one at Nagur, one at Vettaikaranpudur, one at Kottamangalam, one at Mandripalayam, one at Kundadam, one at Thoppampatti, one at Karantholuvu, one at Vellakoil, one at Sivagiri, one at Padugu, one at Kavandapadi, one at Annur, one at Sevur, one at Karumanthampatti and one at Mettupalayam, it will be very useful for all. There may be many irrelevant excuses for not distributing such industries in such village centres. I do not wish to take much of your time in elaborately dealing with this aspect.

I want to say a few words about Mr. C. Subbana Gounder, who was doing everything to start a cotton mill in his place and how he took my advice to start this industry. Even now he is very keen on starting the cotton mill. Nearly 20 years back when I stood for election with Mr. K. S. Ramaswami Gounder, this Gounder, who was called Gandhi Subbana Gounder, was working so faithfully for Congress, was opposing me very vehemently and was working against my candidature. Eventhough on principle he was working for Congress, we were friends in all other matters as Mr. Ramaswami Gounder, who was the opposing candidate As mentioned before, we both - one against the other - went together to ask for votes. We were staying in the same place during election camps. From that time, Mr. Subbana Gounder was trying his best to renew one tank, which is near his village and which was abandoned some 50 years back. On account of this tank being in ruins, for about 10 miles, around his village there was no water in any well even below 100 feet. There was very small quantity of bad water in a few wells. For drinking purposes, men and women with pots would be waiting at the Sulur Railway Station to get water from railway engines. Sometimes some drivers won't give water and

were even ill-treating them. This made Mr. Gounder work more vigorously for reviving this tank. He failed in several attempts. Then he approach me. Finally in 1942–43, we got the sanction from the government. But at the last moment after improving this tank by removing agelong silt and making water pure thus finishing 90 per cent of the work, it was abandoned by the influence of some selfish people. Then one Mr. Kappini Gounder was fasting for getting order for the revival of this tank. Therefore, both Mr. Gounder and Kappini Gounder were visiting often the Central U. M. S. Bus Stand and we were making all efforts. On the 50th day of Kappini Gounder's fasting, I refused to participate in this affair, unless Mr. Kappini Gounder took breakfast idly with me. He agreed to do so after getting a promise from me that I would make all efforts to get this tank matter successfully settled. Finally it was a success. Then all the 10 villages got not only drinking water, but also sufficient water in the wells, so that they were able to grow crops in plenty, while most other village got only ration rice. These 10 villages never took a single measure of ration rice, but they were supplying rice to other neighbouring villages. The poor people of these villages became rich, though not as much as Mr. Subbana Gounder.

From that time Mr. Gounder has been asking me to come to his place and participate in a tea-party. I have been refusing upto now. Then he wanted to start a school and industry in my name, to which also I refused. Then he wanted to give me a purse with a very big amount on my 60th birthday, for which he had been collecting money for a long time. Even this I refused to take with some selfish motive. After all these refusals, last year he started a school in my name, even without getting my consent to name it after me. He invited Mr. V. C. Subbiah Gounder, Mr. V. C. Palaniswami Gounder, Mr. R. M. Kumaraswami Gounder, Mr. A. Senapathi, M. L. A., Mr. C. S. Ratnasabapathi Mudaliar and several other friends and had the same declared open by the Pattagar of Palayakottai, the District Board President. On my return from abroad, he still persisted in asking me to come to his place, perhaps to give the purse to me in the course of opening of the ginning factory or at some other function. I did not accept the invitation. But I asked him to take part in the small-scale industries, which will please me more

than anything else, as this will give employment to several people and be useful for our country. In these circumstances, he agreed to take up this work and I wish him success in his attempts.

Thank you all for having come in the morning hours at great inconvenience.

I now request the chief minister to inaugurate the starting of the Factory.

சென்னை ராஜ்ய முதன் மந்திரி

திரு K. காமராஜ் நாடார் அவர்களின்

திறப்புவிழா சொற்பொழிவு.

ஸ்ரீ நாயுடு அவர்களே, நண்பர்களே,

ஸ்ரீமான் நாயுடு அவர்கள் விசாலமாகப் படித்தார்கள். எல்லா விஷயத்தையும் சொல்லிவிட்டார் தேர்தலிலே போட்டியிட்டதிலிருந்து, அந்தப் போட்டி ஒருத்தரோடுமட்டுமல்ல – ஒரு பட்டியலைப் படித்தார். அவர் படித்த பிறகு தான் எனக்குத் தெரிந்தது. இவ்வளவு பேரோடு போட்டி போட்டிருக்கிருர் என்று. அதையெல்லாம்கூட சொல்லிவிட்டார். தேர்தல் வேறு சயாச்சாரம், தேர்தலிலே போட்டி போடுவதற்கும் நண்பர்களாக இருப்பதற்கும் சம்பந்தமில்லை

என்பதை நன்ருக எடுத்துச் சொல்லியிருக்கின்ருர்கள். அதனுல் யாரும் ஆச்சரியப்பட வேண்டியதும்

அவசியமில்லை. போட்டி போட்டதினாலே எப்படி ஒன்றாகச் சேர்ந்திருக்கிறார்கள் என்றும் ஒன்றும் ஆச்சரியப் படக்கூடிய விஷயம் அல்ல. தேர்தலில் நடப்பது வேறு — நண்பர்களாகயிருப்பது வேறு — ஜனங்கள் சொல்லவேண்டிய விஷயம் அது. போட்டி போட்டால் வாக்காளர்கள் தங்கள் வாக்கை தங்களுக்கு இஷ்டமானவர்களுக்குப் போடுகிறார்கள். நமக்குள்ளே என்ன வித்தியாசம் இருக்கிறது. உண்மையைத்தான் சொல்லியிருக்கிறார்கள்.

வெகு நாளாக இந்தக் கோயமுத்தூர் நகரிலே தொழில் அபிவிருத்தி செய்யவேண்டும் என்ற ஆசை அவருக்கு இருக்கிறது. பல முறை வெளி நாடுகளுக்கெல்லாம் சென்று வந்திருக்கின்றார், அங்கே நடக்கும்தொழில் நுணுக்கங்களையெல்லாம் நன்றாகத் தெரிந்துகொண்டு வந்திருக்கின்றார். இங்கும் தொழிற்சாலைகள் பல ஆரம்பித்து நம்முடைய நாட்டு மக்களுக்குத் தொழிலைக் கற்றுக்கொடுக்க வேண்டும் என்பது அவருடைய ஆசை. தொழில் செய்து, சில தொழில்கள் அபிவிருத்தி அடைந்திருப்பதினால் நாட்டில் சில தொழில்கள் இருப்பதைவிட, தொழில் கற்றுக்கொடுப்பது மிக முக்கியம் என்பதை அவர் உணர்ந்திருக்கின்றார். கற்றுக்கொடுத்தால் பல பேர் அறியலாம். கற்றதை வைத்துக்கொண்டு பல தொழிற்சாலைகள் நடத்துவதற்கு ஏதுவாக இருக்கும். அதற்காகவே பல முறை வெளிநாடுகளுக்கெல்லாம்

பிரயாணம் செய்து, தன்னுடைய அநுபவத்தைக் கற்றுக்கொடுத்து தெரியவைக்க வேண்டுமென்று ஆசைப்படுகின்றார். ஆனால் அவரிடம் இருக்கிற கஷ்டம் ஒன்றுதான். தான் சொன்னதையே கேட்டுக்கொண்டிருக்க வேண்டுமென்று நினைப்பவர்களில் அவரும் ஒருவர். சிறிது மாற்றிச் சொன்னால் கூட அவர் ஏற்கமாட்டார். அதுதான் அவருக்குக் கோபம். டாக்டர்களுக்குக் கோபம் வருகிற மாதிரி அவருக்கு வரும். அதாவது வைத்தியத்திற்காகவே நான் படித்து வந்திருக்கின்றேன், இன்ன மருந்து கொடுக்கவேண்டும் என்பது எனக்குத்தான் தெரியும். இன்ன வலி இருக்கிறதென்று தனக்குத்தானே தெரியும் என்று சில டாக்டர்கள் சொல்லுவார்கள். எல்லா டாக்டர்களும் அப்படிச் சொல்வதில்லை. ஆனால் சில டாக்டர்கள்தான் அப்படி. அது மாதிரி அவருக்குச் சில சந்தர்ப்பத்திலே ஏற்படலாம். இருந்தாலும்கூட நம்முடைய நாட்டில் நல்ல முறையிலே தொழில் வளப்பம் ஏற்படவேண்டும் என்று நாயுடு அவர்களுக்கு அவா இருக்கிறது. அதை யாரும் மறுக்க முடியாது. அந்த ஆசையினால்தான் இது மாதிரி தொழிற்சாலை வைக்கவேண்டும் என்கிறார். அதிலும் கடைசி தடவையாக அவர் மேல் நாட்டிற்குச் சென்று வந்ததற்குப் பிறகு, எப்படியாவது இங்கு தொழில் வளர்ச்சிக்கு வேண்டிய முயற்சி எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்ற ஆசை. அதற்

க்காகவே மத்திய அரசாங்கத்திடமும, சென்னை அரசாங்கத்திடமும் பல முறை அவருடைய தொழில் வளர்ச்சிக்கு வேண்டிய விஷயங்களையெல்லாம் சொல்லியிருக்கின்றார், என்னையும் அவருடன் அவருடைய தொழில் வளர்ச்சிக்கு வேண்டிய வசதிகள் செய்வதற்காகவும், தொழிலை எப்படி நமது ராஜ்யத்தில் நடத்த வேண்டும் என்பதற்கு செய்ய வேண்டிய முயற்சிகள், இருக்க வேண்டியதெல்லாம் பற்றி பேச வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டார். எனக்கு நேரமே கிடைக்கவில்லை. கோயம்புத்தூருக்கு வரும்போதெல்லாம் பேசவேண்டும் என்றால் முடிகிறதில்லை. ஆனதினாலே நான் அவரிடம் சொல்லியிருந்தேன், என்றைக்காவதுஒருநாள்உங்கள் கூடவே இருப்பேன், அன்று காலையிலிருந்து மாலை 4-மணி வரையிலும் இருப்பேன் என்று சொன்னேன். அப்போதுதான் முடியும், வேறு வேலை இருந்தால் என்னாலே முடியாது. உங்கள் வேலையும் நடக்காது, மற்ற வேலையும் நடக்காது என்று சொல்லியிருந்தேன். அதனால்தான் இந்த இரண்டு மூன்று மாதங்களாகவே இந்தத் திறப்பு விழாவைக்கூட தள்ளிவைத்துக் கொண்டு வந்தார்கள். இன்று இன்னும் பார்க்கவில்லை. இதையெல்லாம் முடித்துவிட்டுப் போய்ப் பார்க்கப் போகிறோம். அவர் சொல்லப் போவது என்ன என்று தெரிந்துகொள்ள வேண்டிய அவசியம் ஏற்படலாம். அதற்கெல்லாம் முன்னதாகவே நமது இண்டஸ்ட்ரியல் டைரக்டர் ஸ்ரீமான் பழனியப்பன்

அவர்களை நேற்றே அனுப்பி வைத்துவிட்டேன். பேச வேண்டியதையெல்லாம் அவரிடம் பேசி விஷயங்களையெல்லாம் நன்றாகத் தெரிந்துகொண்டால், மேற்கொண்டு நடவடிக்கை செய்வதற்கு சவுகரியமாக இருக்கும் என்பதற்காக நேற்றே அவர் வந்திருக்கின்றார். அவரிடம் அவர் பேசியிருப்பார்கள். மேற்கொண்டு நடக்கவேண்டிய காரியங்களுக்கும், செய்ய வேண்டிய காரியங்களுக்கும் அரசாங்கம் எப்பொழுதும் உதவி செய்யத் தயாராக இருக்கிறது.

நமது தமிழ் நாடு மற்ற ராஜ்யங்களைவிட தொழில் வளர்ச்சியிலே பின்னடைந்து இருக்கிறது. அதில் யாருக்கும் சந்தேகம் வேண்டிய அவசியமில்லை. யார் மீதும் குற்றம் சொல்ல வேண்டாம். யாரோ செய்துவிட்டார்கள் என்று குற்றம் சொல்வதற்கும் இல்லை. அந்தந்தக் காலத்திலே, அந்தந்தச் சந்தர்ப்பத்திலே இருந்தவர்களினுடைய வசதி, சந்தர்ப்பம், அதிகாரத்தினர்களுடைய உதவி, இவை எல்லாம் இருந்து அந்தந்த மாகாணங்கள், ராஜ்யங்கள் இவைகளின் தொழில் வளர்ச்சிக்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளை செய்திருக்கின்றார்கள்.

மற்ற ராஜ்யங்கள் தொழில் வளர்ச்சி அடைந்து இருக்கிறதென்றால், சுயராஜ்யம் வருவதற்கு முன்னால், முன்னதாக இருக்கிற பண்பாக இருந்திருக்கலாம். இப்பொழுது ஒரே நாளில் ஏற்பட்டதல்ல. ஆகையி

ளுலே நாமும் விழித்துக்கொண்டிருந்து, நம்முடைய மாகாணத்தையும் நல்ல முறையில் தொழில் வளர்ச்சி செய்வதற்கு ஏற்பாடு செய்யவேண்டியது அவசியம். அதற்கு வேண்டிய சிரத்தைகளும் முயற்சிகளும் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். அதற்குத் தகுந்த யோசனைகள் செய்யவேண்டியது அவசியம். ஸ்ரீமான் நாயுடு அவர்கள் சொன்னது போல, ஏதோ பணமில்லை, மூலப் பொருள்கள் இல்லை என்று தட்டிக் கழித்துவிடக் கூடாது. தட்டிக்கழிப்பதற்காக பண மில்லை என்று சொல்லுகிறதல்ல. பணமில்லை என்பது சரி. நமது நாடு ஏழ்மை நாடு தான், இல்லை என்று சொல்லக் கூடாதா என்ன? இல்லாத ஒன்றை இருக்கிறது என்றும் சொல்ல முடியாது, இருக்கிற ஒன்றை இல்லையென்று சொல்ல முடியாது. உண்மையாகவே நம்முடைய ராஜ்யம் எல்லா ராஜ்யத் தையும் விட மிக மிக ஏழ்மையான ராஜ்யம். பக்கத்தில் இருக்கிற ஆந்திரா ராஜ்யத்தில்கூட நல்ல வளப்ப முள்ள பொருள்கள் உண்டு. அதே மாதிரி மலை யாளத்திலேயும்கூட. நமது ராஜ்யத்திலே தண்ணீ ரும் கிடையாது, மற்ற வளப்பமும் கிடையாது. ரொம்ப வரட்டுப் பிரதேசம். மிகவும் ஏழ்மையான ராஜ்யம். ஆனால் மலையாளத்தை ஏழ்மையென்று சொல்லுவார்கள். அதற்குக் காரணம் வேறு. அங்கு அதிகமான ஜனங்கள் இருக்கிறார்கள், அத னால் வறுமை இருக்கிறதே தவிர நில வளத்தினால் அங்கு வறுமை ஏற்படவில்லை. நம்முடைய ராஜ்யத்

திலே அதிகமான ஜனங்களுமுண்டு வளப்பமும் மிக குறைந்தது. இதை நாம் உணர்ந்திருக்கின்றோம். இருந்தாலும்கூட நாம் அதைப்பற்றி அதைரியப் பட வேண்டிய அவசியமில்லை. எப்பொழுது பார்த்தாலும் எங்களுக்கு ஒன்றுமில்லை, கஷ்டம், சாப்பாட்டிற் கில்லையே, பஞ்சம், வறுமை என்று சொல்லிக் கொண்டு வீட்டிலே உட்கார்ந்திருக்கக்கூடாது. இவைகள் எல்லாம் இருந்தாலுங்கூட, இந்தத் தடை களையெல்லாம் பொருட் படுத்தாது, நாம் முயற்சி எடுத்து வெற்றியடைவோம் என்ற தன்னம்பிக்கை வேண்டும். ஆக மனிதனுடைய வாழ்க்கையிலே முக்கியமாக வேண்டியது, அவசியமாக வேண்டியது, கஷ்ட காலத்தில் தலை நிமிர்ந்து எதிர்க்கக்கூடிய காலத்திலே, அதைப் பார்த்து சோர்ந்து உட்கார்ந்து விடாமல், இந்தக் கஷ்டம் என்ன? அவ்வளவு பெரிதா? நாம் இதை தகர்த்து எறிந்துவிட்டு முன்னேற முடியும் என்ற தன்னம்பிக்கையும், முயற்சியும் இருக்குமானால், எந்தக் காரியத்தையும் நாம் சாதித்துவிட முடியும். அதைப்போலவே நம்முடைய ராஜ்யத்திலே, நமக்கு எவ்வளவு வறுமைகள் இருந்தாலும், பற்றுக் குறைகள் இருந்தாலும், அவற்றையெல்லாம் சரியான முறை யிலே நிவர்த்தி செய்துவிட்டு, நம்முடைய ராஜ்யத்தை நல்ல முறையிலே தொழில் வளர்ச்சியும் செல்வ வளர்ச்சியும் உள்ள ராஜ்யமாக ஆக்கவேண்டும் என்று நாம் முயற்சி எடுத்துக்கொள்வோம். அதற்கு

எல்லோருடைய உதவியும் மிக மிக அவசியம். இந்த சமயத்தில் ஸ்ரீமான் ஜி. டி. நாயுடு போன்றவர்களுடைய உதவி, அவருடைய அனுபவம் நமக்கு மிகவும் அவசியம் என்பதை நான் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன். இந்தத் தொழிற்சாலையைத் திறந்துவைக்கும்படி கேட்டுக்கொண்டதற்காக என்னுடைய நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொண்டு, இந்த தொழிற்சாலையைத் திறந்துவைக்கின்றேன். (கை தட்டல் – உடனே கதவு திறந்தது, இஞ்சின் வகையரு சகல பொறிகளும் வேலை செய்ய ஏற்பட்ட ஒலியுடன் திரளான ஜனங்கள் கரகோஷம் செய்தனர்).

ஸ்ரீ சுப்பண கவுண்டர் அவர்கள்

நன்றி உரை.

கனம் முதல் மந்திரி அவர்களே, நாயுடு அவர்களே, நண்பர்களே,

திரு நாயுடு அவர்கள் சொன்னபடி ஒரு மில் கட்டலாமென்று சொல்லி ஐந்தாறு வருஷகாலம் ஆகிறது. நாயுடு அவர்களுடன் சொல்லிக்கொண்டே இருக்கிறேன். எங்கள் ஏரியாவிலே ரொம்பப் பஞ்சம் என்று சொல்லிக்கொண்டே இருந்தேன். ஆனல், அவர் மில் வேண்டாம் என்று சொன்னர். வேறு பலர் செய்கிற தொழிலை விட்டு, ஒருவரும் செய்யாத தொழிலை ஏன் செய்யக்கூடாது என்றும், ஒருவர் செய்கிறதையே இன்னொருவர் செய்யக்கூடாது என்பதும் அவருடைய கொள்கை. கார்பன் கம்பெனி ஒன்று விலைக்கு வருகிறது, இது நம் இந்திய தேசத்திலேயே ஒரு நான்கு ஐந்துதான் இருக்கிறது, இதை வாங்கி நடத்தலாம் என்று வற்புறுத்தி அந்த மில்லுக்கு வைத்திருந்ததில் ஒரு லக்ஷ ரூபாயை இதிலே போடுங்கள் இதைச் செய்யலாம், பிறகு வேண்டுமானல் மில்லுக்கு லைசென்ஸ் வந்தால் அதை ஆரம்பிக்கலாம் என்று ஒரு யோசனை சொன்னர்கள். அதுவும் சரி என்று நானும் யோசனை செய்த பிறகு, நம் தென்னட்டிலே புதிதாக, புதுத் தொழிலாக இருப்பதாலே அதைச் செய்யலாமென்று ஒத்துக்கொண்டேன்.

ஆகையினல், இந்தக் கார்பன் கம்பெனிக்கு லட்ச ரூபாயை நான் கொடுத்தேன். பணத்தைக்

கொடுத்தபிறகு நமக்கு இதைப்பற்றி ஒன்றும் தெரியாது, சகல பொறுப்பும் உங்களைச் சார்ந்தது, நீங்கள்தான் எல்லாப் பொறுப்பையும் ஏற்றுக் கொள்ளவேண்டும், என்னை ஒன்றிலும் சேர்க்கக் கூடாது, எனக்கு தொழில் நுட்பம் தெரியாது என்று சொல்லி நாயுடு அவர்களைக் கேட்டுக்கொண்டேன். அவர்களும் அதை ஒத்துக்கொண்டார்கள். அதன் பேரில்தான் இந்தக் கார்பனிங் கம்பெனியில் தலை யிட்டேன். இதையெல்லாம் செய்து இவ்வளவெல் லாம் பண்ணினது, இதெல்லாம் அவர் முன்னின்று நடத்தினதால்தான் இவ்வளவுக்கும் காரணம். நாயுடு அவர்களுக்கு எங்கள் பேரில் உள்ள அபிமானமும் விசுவாசமும்தான். இவ்வளவு காரணத்தையும் நாயுடு அவர்கள் இங்கிலீஷிலே சொன்னார்கள்.

அவர் சொன்னபடி ஆச்சாள் குளம் கெட்டுப் போயிருந்தது. அதை மறுபடியும் குளமாகக் கொண்டுவர சிபார்சு பண்ணினார். நாங்கள் எல்லாம் ரொம்ப உப்புத் தண்ணீருக்கே கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டு இருந்தோம். நாங்கள் சாதாரண குடிகள். ஏதோ பிரயத்தனப்பட்டுக்கொண்டு இருந்தோம். ஆனால், அதை இவர்தான் கவர்னர் வரைக்கும் சென்று ஓரியாடினார். நாங்கள் பண்ணிரண்டு வருஷம் ஓரியாடி எல்லாம் முடிகிற சமயம் குளம் இல்லையென்று சொல்லிவிட்டார்கள் கவர்மெண்டிலே. அந்த சமயத்திலே உண்ணாவிரதம் இருந்த ஒருவரும் நானும் இரண்டு பேரும் சேர்ந்து ஒன்று குளம் வரா விட்டால் நாம் செத்துப்போகிறது, இனி உலகத்

திலே நாம் உயிரோடு இருக்கிறதில்லை என்று தீர்மானம் பண்ணி உண்ணாவிரதம் ஆரம்பித்து இருந்தோம். அந்த சமயத்திலே நாயுடு அவர்கள் வந்து எங்களுக்கு வேண்டி கவர்ன்மெண்டிற்குப் போய்க் குளத்திலே $1\frac{1}{2}$ லட்ச ரூபாய் அல்லது $2\frac{1}{2}$ லட்ச ரூபாய் வேலை செய்துவிட்டார்கள், அதை நிறுத்தியது தப்பு என்று ஓரியாடி எங்களுக்கு அதை திருப்பி வாங்கிக்கொடுத்தார்கள். அதனாலேதான் அந்த நாளிலிருந்து சுபிட்சமாக நல்ல தண்ணீர் வசதியோடு எங்கள் ஊரே க்ஷேமமாயிருக்கிறோம். அவர் சொன்னால், நாங்கள் பணம் சம்பாதித்துக் கொடுக்கிறோம் என்றிருந்தோம். அவர் அதற்கு ஒத்துக்கொள்ளவில்லை. அவ்வார்த்தையை நாங்கள் தட்டமுடியாத நிலைமையை ஏற்படுத்திவிட்டார். பத்துப் பனிரெண்டு வருஷ காலத்திற்கு முந்தியே அதை ஏற்படுத்திவிட்டார்.

பிறகு ஒரு ஆசை ஏற்பட்டது. அவருக்கு ஒரு பணமுடிப்பு கொடுக்கவேண்டும் என்று. இப்பொழுதெல்லாம் எல்லோருக்கும் பணமுடிப்பு கொடுக்கிறார்களே, பெரிய பெரிய அதிகாரிகளுக்குக்கூட கொடுக்கிறார்களே. நம்முடைய நாட்டிலே பெரிய விஞ்ஞானி, நம் இந்தியா தேசத்திற்கே ஒரு பெரிய விஞ்ஞானி என்று கூட சொல்லலாம், அதாவது **"விஞ்ஞான சக்கரவர்த்தி"** என்று அவருக்கு ஒரு டைட்டிலையும் கூடக் கொடுக்கலாம், அப்பேர்ப்பட்ட ஒரு பெரிய நாயுடு அவர்களுக்கு நாம் ஒரு பண முடிப்பு கொடுக்கவேண்டும் என்கிற என்னுடைய ஒரு ஆசை

இருக்கிறது. இதை நான் சொன்னால் ஒத்துக் கொள்ளுவதே இல்லை. அதெல்லாம் ஒன்றும் வேண் டாம், அப்படி இப்படி என்று சொல்லிவிடுகிறார். பிறகு எங்களுக்கு செய்த நன்றிக்கு நாம் என்ன செய்கிறது என்று பார்த்தால், அவர் பெயரிலேயே ஒன்றும் ஆகாது என்று சொல்லிவிடுகிறார். திடச் சித்தமாய்ச் சொல்லி, சண்டை பிடித்து நிறுத்தி விடுகிறார். இங்கிலாந்துக்கு அவர் போன சமயத்தில் எங்கள் ஊரிலே ஒரு ஸ்கூல் கட்டி, அந்த ஸ்கூலை அவர் பெயரிலேயே வைத்துத் திறந்து வைத்து விட்டேன். அவர் சீமையிலிருந்து திரும்பிவந்த பிறகு என் பேரில் டெபர்மேஷன் போடுவேன் என்று கூட ஆரம்பித்துவிட்டார். பிறகு சமாதானம் செய்தேன். நான் கங்கணம் கட்டியபடி ஸ்கூலை அவர் பெயரிலே வைத்துவிட்டேன்.

நிற்க, இப்போது அநேகம் தொழில்களுக் கெல்லாம் அவர் ரொம்ப முயற்சிபண்ணிக்கொண்டு இருக்கிறார். பெரிய டயர் கம்பெனி ஒன்று இங்கு ஏற்படுத்தவேண்டும் என்று சொல்லி ஏற்பாடு செய்து வருகிறார். திருவாளர் டி. டி. கிருஷ்ணமாச்சாரி, சென்ட்ரல் கவர்ன்மெண்டு மினிஸ்டர் அவர்கள் கூட பேசியபோது நான் பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன். ஆகையால், பெரிய ஸ்கேலிலே நம் தென்னாட்டிலே தொழில்களை உற்பத்தி பண்ணவேண்டும். அதற்கு நம் மந்திரிகளெல்லோரும் சேர்ந்து உதவி அளிக்க வேண்டும். பெரிய இண்டஸ்டிரிகளை ஏற்படுத்து வதற்கு இப்படி ஒருவர் அவாவுடன் இருக்கிற

சந்தர்ப்பத்திலே, சர்க்காரிலே அவரைக்கொண்டு இந்த மாதிரி இண்டஸ்டிரிகளை உற்பத்தி செய்ய வேண்டும். அவர்கள் செய்கிறோம் என்று முன்வரும் போது, அப்போது சர்க்கார் அதற்கு தகுந்த உதவி யும் முன்வந்து செய்து அதைப் பயன்படுத்திக் கொள்ளுமாறு நான் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

பிறகு நம் முதன் மந்திரியைப்பற்றி ஒன்று சொல்லவேண்டும் என்று ஆசைப்படுகிறேன். அதா வது கல்வி விஷயத்திலே இவர் மிக நல்லவை செய் திருக்கிறார். சாப்பாடு போட்டும் "கல்வி" கொடுக்க ஏற்பாடு செய்வது சாமான்யம் அல்ல. அதுவும் செய்துவிட்டார். உத்தியோகத்திலிருப்பவர்களின் மக்களுக்கெல்லாம் இலவசக் கல்வி கொடுத்து வரு கிறார். இம்மாதிரி படிப்பு விஷயத்திலே நன்மை செய்ததும் தவிர சர்வஜன ஓட்டுரிமையைச் செலுத்த முதலில் படிப்புத்தான் வேண்டும். கல்வியை முன்னுக்கு கொண்டுவரவேண்டும் என்ற ஆர்வத் தோடு நம் முதல் மந்திரி ஊக்கமெடுத்து அதைச் செய்து வருகிறார். தொழில் கல்வியையும் பரப்ப வேண்டும் என்று இப்போது அவர் தீவிரமாக இருக் கிறார். தென்னிந்தியாவிலேயும் தொழில் கல்வியைப் பரப்பவேண்டும் என்று இருக்கிறார். தவிர நீர்ப் பாசன வசதியிலே அவர் அதிகப் பிரயத்தனம்செய்து விட்டு, அந்தந்த அலுவல்களை மள மளவென்று ஜனங்களுக்குத் தெரியப்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறார். கவர்ன்மெண்டுக்கு ஒரு பேப்பர் போனால் உடனுக் குடனே உத்திரவு வந்துவிடுகிறது. இப்போது

டிலேயே கிடையாது. நீர்ப்பாசன வசதியிலே குந்தா தண்ணீர் நமக்கு வேண்டும் என்று இந்த சமயத்திலே சொல்லிக்கொள்ளுகிறேன்.

இரண்டாவதாக, கிராம முன்னேற்றத்திலே ரொம்பத் தீவிரமாக ஈடுபட்டு, முன்னுக்கு வராத சமூகத்தை, சகல துறைகளிலும் முன்னுக்குக் கொண்டுவந்தது நம் முதன் மந்திரி அவர்கள்தான். ஜனங்களை எல்லாத் துறைகளிலும் முன்னுக்கு கொண்டுவரவேண்டும் என்கிற ஆர்வத்தால்செய்கிறார். இந்த பாக்டரியை திறப்பதற்கு நம் முதல் மந்திரியை அழைக்கும்படி நாயுடு அவர்களிடம் சொல்லியிருந்தேன். அவர்களும் எனக்காகப் பல தடவைகள் மந்திரியவர்களைக் கேட்டுப பிறகு அவர் ஒப்புக் கொண்டு இன்று விஜயம் செய்திருக்கிறார். இந்த மாதிரி வைபவத்தில் கலந்துகொண்டு, இந்த கார்பன் பாக்டரியைத் திறந்து வைத்ததற்காக, இங்கிருக்கும் மகாஜனங்கள் சார்பாகவும், என் சார்பாகவும், மன மார்ந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன். எங்கள் வேணடுகோளுக்கிணங்கி அநேக உத்தியோகஸ்தர்களும், அநேக பெரிய மனிதர்களும் வந்து இந்த விழாவைச் சிறப்பித்துக் கொடுத்ததற்காக என் வந்தனத்தைத் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். தவிர, இந்த மாதிரி இன்னும் அடுத்த மந்திரி சபையிலும் ஸ்ரீ காமராஜரே முதன் மந்திரியாக வந்து நம் தென் ஞட்டிற்கு வேண்டிய சகல துறைகளிலும் நல்லது செய்துகொடுக்கவேணுமாய் எல்லாம்வல்ல இறைவன் அருள்புரியுமாறு கேட்டுக்கொண்டு என் வந்தனத்தை மீண்டும் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

Printed at

U. M. S. POWER PRESS,
COIMBATORE.